

ΡΟΜΑΪΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστρέψτε και πέμψτε άριθμομένους χρέον
την κλεινήν άκούμεν γήν των Παρθένων.

Τρεις Οκτωβρίου
του σωτηρίου.

Επιστρα Παρθένων λευκοφορεμένων.

- Φ.— Μά δέν κυτταίεις, Περούλη...
- Π.— Τι νά κυττάξω, τέρας;
- Φ.— Βλέπεις τρεις κόρας, Περούλη, χάνος λευκοτέρας;
- Π.— Δέν βλέπω...
- Φ.— Φρού σου'νά γαίης... δέν βλέπεις, βρε, τρεις κόρας
σάν οφρανοκατέβαταις, άφράταις, λευκοφοραις;

- Π.— Νά, γαί, τής είδα, Φασουλή,
και μέ κατέγει συστολή
και θαμνάρος μεγάλη...
τι χάρις και τι κάλλος!

- Φ.— Έσθάμβωσαν τά μάτια μου...
- Π.— Τραβήξου, χαρομέρη,
νά τής ίδω καλλίτερα... πηγαίνουν χέρι χέρι.

Μάς βλέπουν δίχως νά'μιλο ύν...
τά μάτια των σπιδοβολών
η'ή σπίδες των μέ πυροπολύν.

- Φ.— Τι σύμπλεγμα παρθενικό
την φρένα μου ταραεί...
μά τι χαμόγελο γλυκό
τά χελήν των γαράζει.

- Π.— Ποιαις νάσαι τούταις, ποι' καμαρόνου
άσπρα ντυμέναις, βρε Φασουλή;
ποιαις νάσαι τούταις, ποι' μάς πυρόνου,
η'ή παρθενίά των μάς πυροχολεί;

- Φ.— Ποιαις νάσαι τούταις, η' λευκοφοραις,
ποι' κλησιάζουν σέ τέτοιαις ώραις
έμας τούς γέρονταις, τούς κουτανέδες,
ποι' μάς έγέρασαν οι καφενέδες;

- Π.— Θα τής'ρωτήσω...
- Φ.— Ράτα τής...
- Π.— Ποιαις είστε σεις, παρθέναις,
όποι' μάς γλυκοβλέπετε σφικτά χειροκρησιμέναις;

Έτος χίλια κι'έννιά κι'έννακόσα,
νέα πλάσις'στά νέγη πατώσα.

Χίλια κι'έννενηταένα;
πάλι τά συνειδητάνα.

Ποιαις είστε σεις, παρακάτω
μέ τόσα κάλλη, ραδινά,
ποι' μπρός σας στρίβει τό μαυλό
κι'έμένα του τεμπελιανά;

- Φ.— Μήν έρχεσθ'έκ τών οφρανών
η' άπό βυθούς άικεανών,
Πόθεν έπέσαστε'σ'την γήν ήμών τών κοκροσκάλων;
μήν είστε ανεύματ'έβλα τών κόσμων τών άθλων;

Μήν είστε νύμφαι των άσών, των λαγκαθίων, των κάμων...
τι νά σημαίγη γάταε τό βλέμμα σας, τό λάμπου;
Ποιαις είστε, πόθεν έρχεσθε, τι θέλετ'έδω πέρα,
τώρα ποι' μαύρα σύννεφα σκοπίζου, τόν αίθερα;

Μήν έρχεσθε σάν μάγισσαις μέ φάτρα μαγικά
φοφήμα ν'άσαστήσαις;
μήν είστε μαύροι δαίμονες, η' έβλάται λευκά
γιά νά μάς άκατήσαις;

Τώρα, ποι' Στόλοι και Στρατοί
σημαίνουν έγχετήριον,
ή παρουσία σας αύτή
μού φαίνεται μυστήριον.

Τώρα, ποι' κόσμοι γίνονται πικρά σύλληθητρα
η' άκούσθ'έμπαθητρα,
τι θέλετε και σεις; έδώ σέ τούτο τό φερδοίκο
και παλαβό Ρωμαϊκό;

Τέτοια λένα τούτ'ε παρθέναις ώμορφαις κι'άσπροντυμέναις.

Γιά τόν κάθε Ποσειδάγη
ξαρνικό και συμφορά...
ξανάστασις μάς φέρνει
σάν άγγέλους μέ φερτά.

Έπανάστασις μάς φέρνει, και μέ έλλάς κλωρό κλαδί
στεφανόμεν πολίταις,
στεφανόμεν όπλίταις,
όποι' π'ήγαν'στό Γουδί.

